

Životopis paní Evy Jourové, roz. Nestávalové

Narozené: 17.4. 1938 v Praze

Bytem: Valentincká ulice, Praha 1

zpracoval tým žákyň 8. třídy:

ZŠ nám. Curieových 2, Praha 1

Nela Demartini

Donatela Jakšičová

Anna Skramuská

Michaela Straková

Život paní Jourové byl již od dětství poznamenán dlouhou nepřítomností otce, kterého věznilo za války gestapo a v padesátých letech byl opět odsouzen v procesech s Miladou Horákovou. Odpykával si jako politický vězeň čtrnáct let – původně doživotí. Celou rodinu, tedy ještě babičku, dědu a bratra, držela pohromadě velmi statečná maminka, vycvičená válkou k obezřetnosti a skromnosti.

Malá Eva Nestávalová chodila na základní školu v blízkém sousedství na Josefově, tehdy se jí říkalo Sanytrovka, dnes je to ZŠ nám. Curieových. S vrstevníky si hrála venku, jezdili na kole, ale velké svěřování se se svým trápením kamarádům nemohlo být žádné. Brala to jako nutnou samozřejmost.

Každého půl roku směli navštěvovat otce ve vězení. Jezdili tak do Leopoldova, Valdic, Mírova... To bylo velmi psychicky náročné. Ostraha, ostnaté dráty, hrubí dozorcí. Tatínek jim ale dokázal i ze svého postavení dodávat kuráž a oni jemu zase vědomí, že ho mají rádi a čekají, až se vrátí. Celá rodina věděla, že nic špatného neudělal, a tak nikdo nemohl ztratit svoji hrdost.

Po základní škole nemohla Eva díky kádrovým posudkům pokračovat ve studiu, měla hned nastoupit do fabriky a začít pracovat. Její maminka ale domluvila zastání u přátel, lékařů a profesorů, kteří ji vzali pod křídlo a umožnili jak studium na večerní zdravotní škole, tak práci na sále na 1. stomatologické klinice v Kateřinské ulici v Praze. Pilně studovala, pracovala, nesměla ani pípnout, ale byla schovaná.

Školu zakončila maturitou a brzy nastoupila na další odbornou zdravotnickou opět večerní školu, tentokrát tříletou. Bohužel, věděli, že hlásit se na VŠ by bylo z politických důvodů naprosto marné.

Tato léta nebyla typicky studentská, protože přes den byla slečna Nestávalová v práci, pak měla hodinu volno a opět studium. Přesto měla své koníčky jako volejbal nebo chodila s přáteli do kina Olympic ve Spálené ulici, které fungovalo jako předváděcí síň pro neveřejné projekce a vnitřní potřeby Ústřední půjčovny filmů. Pracoval tam někdo z kamarádů, a tak viděli filmy, o kterých ostatní mohli jen snít.

Toužila chodit také do tanečních, to si ale nemohla dovolit zase z finančních důvodů, které byly v rodině špatné díky celé situaci – byla jim mimo jiné zabavena i část majetku, patřící Dr. Nestávalovi. A pro maminku bylo těžké sehnat jakoukoliv práci.

Udělováním kondicí z češtiny a ruštiny si po celou dobu vydělávala slečna Nestávalová na plnění svých skromných přání. Například sbírala odznáčky.

V práci měla vynikající výsledky a stala ze sálové sestry sestrou vrchní. Věrna stále své stomatologické klinice zde pracovala až do důchodu.

Mnohé ze svých pocitů z dob mládí se snažila vytěsnit, aby mohla zvládat život dál, ale nikdy se nepřestala zajímat o historii a přečetla mnoho knih. Dnes dává přednost lehčím žánrům, jako jsou detektivky apod.

Působí také v klubu Milady Horákové už od jeho počátků. Jeho úkolem je zprostředkovávat dalším generacím zkušenosti, které by se neměly opakovat. Vydávají odborné publikace, studují mravní zásady a filosofii T.G. Masaryka.

A to je také životním heslem paní Evy Jourové: vzdělávat se, aby si člověk mohl utvořit svůj vlastní názor a za tím si pak mohl pevně stát.